

Hồi thứ mười hai

Mưu thần chước quỷ

Hoàng hôn chập xuống, khi mặt trời chỉ còn là một nắm mộ vàng ửng dưới trời tây, tiếng chuông chùa vang lên càng khiến cho không gian u tịch, thanh tịnh và vắng lặng.

Thiên Nhất thiên sư rời cốc phòng, chuẩn bị lên chánh điện để bái Phật, lão hòa thượng vừa dậm bước thì nghe văng vẳng bên tai mình tiếng ai đó truyền âm nhập mật:

- Lão hòa thượng... Thiếu Lâm hôm nay sẽ gặp đại nạn, hãy đến phía tây Tàng Kinh Các gặp tại hạ.

Thiên Nhất thiên sư cau mày... Tự hỏi ai vừa mới truyền âm nhập mật nói vào tai mình... Mà người có thể đột nhập vào Thiếu Lâm dùng thuật truyền âm thông báo cho Thiên Nhất biết cái tin vừa rồi phải có võ công rất cao minh.

Thiên Nhất thiên sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... thí chủ là ai, sao không ra đối mặt với lão tăng.
- Tại hạ tránh mặt người đó, nên không tiện ra mặt thôi.
- Được... lão tăng sẽ đến gặp thí chủ.

Vốn là bậc cao tăng của Thiếu Lâm tự, Thiên Nhất thiên sư đã am tường tất cả võ học Phật môn từ Dịch Chân Kinh, Thập Bát La Hán Quyền, Giáng Long Thân Chưởng, Xuyên Tâm Chỉ, Nhất Chỉ Thiên, và kể cả bộ pháp Lăng Không Hư Bộ danh bất hư truyền của Đạt Ma sư tổ trên giang hồ, Thiên Sư đâu còn sợ hãi điều gì nữa.

Thiên Nhất thiên sư, khê giữ hai ống tăng y, bóng cựa sa vọt thoát đi nhanh như đóm hào quang xẹt trong buổi chiều tà, và chỉ trong chớp mắt đã có mặt ở phía tây Tàng Kinh Các.

Thiên Nhất thiên sư vừa xuất hiện đã kịp phát giác một bóng người vận dạ hành bó chến, bịt mặt, từ trong Tàng Kinh Các thoát ra với thuật khinh công vô cùng cao siêu.

Thiên Nhất thiên sư quát:

- A di đà Phật... Trộm đạo hãy dừng lại.

Mặc cho Thiên Nhất thiên sư quát, người vận dạ hành đột nhập Tàng Kinh Các vẫn không dừng bước, thậm chí y còn gia tăng cước lực bỏ chạy.

Dưới cặp mắt của vị lão tăng sáng như hai vì sao có thể nhìn thấu qua mọi vật đã thấy rõ trước ngực gã đạo chích đó phồng lên căng cứng, chứng tỏ y đã lấy cắp tàng kinh của Thiếu Lâm.

Đâu thể để tàng kinh Thiếu Lâm bị mất được. Thiên Nhất thiên sư liền vận hóa khí công, chuyển dụng chân nguyên thi triển luôn thuật Lăng Không Hư Bộ phiêu phiêu đuổi theo tên đạo tặc.

Bóng càn sa vụt lên chỉ còn là chiếc bóng vàng ảo ảo, hư hư, còn gã đạo chích vẫn không hề giảm cước tốc cố chạy thực mạng. Có lẽ sau khi lấy được tàng kinh của Thiếu Lâm, tên trộm đạo chỉ muốn thoát thân nên khinh pháp của y thật là nhanh nhẹn.

Thấy thân pháp quá nhanh nhẹn của tên đạo chích. Thiên Nhất thiên sư cũng phải ngỡ ngàng. Bởi trong giang hồ đâu có ai đặng được thuật pháp khinh công phi thường như vậy, ngoài những bậc trưởng thượng của các đại môn phái.

Rượt theo tên đạo tặc hết một khắc mà tuyệt nhiên vẫn chưa thu ngắn được khoảng cách. Thiên Nhất thiên sư mới giật mình dừng ngay cước tốc.

- Chết rồi... Ta đã bị kẻ địch dụng kế diệu hồ ly sơn.

Nhận ra điều đó, Thiên Nhất thiên sư thất sắc, chực trở bộ quay trở lại Thiếu Lâm, nhưng gã trộm đạo như đoán được ý niệm của Thiên Nhất, cũng dừng bước quay lại, ngửa mặt cười sần sần.

Nhìn gã trộm đạo vận đồ dạ hành, Thiên Nhất thiên sư liền cất tiếng hỏi:

- Các hạ là ai sao dụng kế diệu hồ ly sơn dẫn dụ bản tăng ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Người vận dạ hành từ từ rút vuông lụa đen che mặt.

Thiên Nhất thiên sư thấy chân diện mục của người đó, hai con ngươi cứ muốn lọt thỏm ra ngoài. Đại sư không thể tin được trên đời lại có kẻ giống mình như hai giọt nước. Giống đến độ Thiên Nhất thiên sư nhìn gã trộm đạo mà ngỡ đó là cái bóng của mình. Và nếu phân biệt giữa hai người có lẽ ngoài trang y ra, chẳng làm sao có thể biết được đâu là vị trụ trì Thiếu Lâm, còn đâu là tên đạo chích vừa mới thoát ra từ Tàng Kinh Các.

Trong lúc Thiên Nhất thiên sư còn đang ngơ ngác thì tên đạo chích cũng đã cỡi bỏ bộ đồ dạ hành, bên trong bộ đồ bó chèn đó là bộ tăng bào chẳng khác gì với Thiên Nhất thiên sư.

Bây giờ thì không thể phân biệt được đâu là lão tăng trụ trì Thiếu Lâm thật, còn đâu là lão tăng trụ trì Thiếu Lâm giả.

Thiên Nhất thiên sư chấp tay trầm trọng hỏi:

- A di đà Phật... Thí chủ giả dạng bản tăng đột nhập Thiếu Lâm tự vào trộm kinh ở Tàng Kinh Các, nhằm mục đích gì ?

Thiên Nhất thiên sư giả, lấy râu chuôi đeo vào cổ mình:

- Lão hòa thượng lâu nay chắc đã nhọc mệt vì Phật sự tại Thiếu Lâm, nên bản đạo muốn thỉnh người về an trí tại cấm cung.

- An trí tại cấm cung ?... Bản tăng không hiểu thí chủ muốn nói gì ?

- Lão hòa thượng chưa hiểu thật à... Bản đạo giả trang hòa thượng, ý muốn thay thế người trụ trì Thiếu Lâm một thời gian, để người an trí tịnh dưỡng tại cấm cung thôi mà.

- A di đà Phật... Cửa thiền là nơi những kẻ đạo hạnh cao tăng tu niệm, chứ tuyệt nhiên không thể để các hạ lợi dụng tính chuyện bậy bạ.

- A di đà Phật... Bản đạo có giống với hòa thượng không. Nếu lão hòa thượng là bậc đạo hạnh thì bản đạo cũng là bậc chân tu có khác gì. Khi lão hòa thượng đã tịnh trí tại cấm

cung, thì võ lâm Trung Nguyên sẽ nhập về một mối, lúc bấy giờ bá tánh sẽ đặng được phúc đức của tổ sư Đạt Ma.

Thiên Nhất thiên sư quả thật cũng không tin được kẻ giả trang mình cũng có cùng giọng nói như mình, và cùng một động tác chẳng khác gì mình. Hai người bây giờ như bóng với hình, không thể phân định đâu là thật... đâu là giả.

Thiên Nhất thiên sư nghĩ thầm:

“Nếu người này thực hiện được ý đồ xâm nhập vào Thiếu Lâm trong bộ lột của mình, dụng danh tiếng và uy tín của Thiếu Lâm, dứt khoát y không ngoài ý đồ bá chủ võ lâm Trung Nguyên.”

Nghĩ như vậy Thiên Nhất thiên sư liền nói:

- Phải chăng các hạ tính ôm mộng thực hiện tham vọng làm bá chủ võ lâm. Lấy quyền lợi của mình đặt trên đạo nghĩa giang hồ.

- A di đà Phật... Lão hòa thượng không nhận biết võ công bấy lâu nay chia năm xẻ bảy, trên có Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, Hằng Sơn và Thiên Sơn, dưới có các bang hội như Thiết Chuông bang, Kim Tiền bang... Tất cả các bang hội, môn phái đều muốn mình là võ lâm nhất phái, nhất bang, đâu đâu cũng đều nể mặt, và tuân phục, chính vì lẽ đó bản đạo mới nảy sinh ý niệm thu phục tất cả các bang, các phái, về một mối, đặng tránh cho giang hồ võ lâm khỏi những tai kiếp tranh đoạt đâm máu.

- A di đà Phật... Lời của các hạ đúng là lời Phật môn, nhưng tâm địa thì của tà ma ngoại đạo. Từ khi võ lâm Trung Nguyên lập thành bảy đại môn phái, dưới có các bang hội, đâu đâu cũng có những bậc anh hùng trí gia. Võ lâm như một vườn hoa muôn sắc, bây giờ ý các hạ thu gom về một mối, chẳng qua chỉ muốn mọi người phục tùng mình.

- Bản đạo quả có ý đó... Xét trong thiên hạ, dù lắm anh hùng, những ai là kẻ được mọi người trọng thị ngoài Thiếu Lâm Thiên Nhất thiên sư, Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh, Võ Đang Thái ất Chân Nhân, còn Côn Luân Hỏa Vân thánh chủ Thiết Bình... Những hào kiệt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Các vị nay lại luống tuổi, sắp qui tịch hậu lai, võ lâm Trung Nguyên không biết như thế nào, nên mới có ý mời các vị về an trí tại cấm cung, còn hậu sự bản đạo sẽ liệu toan.

Thiên Nhất thiên sư cau mày:

- Các hạ ôm mộng quá lớn đấy. Môn phái, bang hội nào cũng có môn qui, điều ước, không nhất thiết phải bận tâm các hạ... Chẳng lẽ các hạ tự ý muốn giả trang thành bản tăng để phá vỡ những qui cũ của Thiếu Lâm sao ?

Thiên Nhất thiên sư giả cười khẩy một tiếng nói tiếp:

- Phái thì có môn qui, bang thì có hội ước. Tất cả môn qui, hội ước có ngấm ngấm đều đối nghịch với nhau, tỷ như Võ Đang, Thiếu Lâm như nước với lửa. Bản đạo có ý muốn xóa những bang qui hội ước đó, để lập thành một giáo qui chung cho toàn cõi giang hồ, đặng bá tánh, đồng đạo khỏi phải lo toan tranh giành để gây ra những cảnh máu đổ thịt rơi.

- A di đà Phật... Các hạ tự trung cũng chỉ muốn tôn xưng mình là thánh chủ võ lâm.

Thiên Nhất thiên sư giả vờ điềm đạm nói, chẳng hề tỏ ra có chút phần uất bởi mấy lời của Thiên Nhất thiên sư:

- Đại sư nói rất đúng với ý của bản đạo. Thánh chủ võ lâm... Đa tạ đại sư đã có ý tặng cho ta cái danh đó.

- Các hạ đừng hòng xảo ngôn che đậy tà tâm của mình. Bản tăng khuyên các hạ hãy sớm nhận ra lẽ thường tình của võ lâm đồng đạo mà bỏ đi ý niệm ngông cuồng của mình.

Thiên Nhất thiên sư giả lắc đầu:

- Những lời của ta, thiên sư thấy không đúng chỗ nào mà cho ta có tà tâm, ý niệm ngông cuồng.

- Phá vỡ môn qui của môn phái và hội ước của các danh hội bằng thủ đoạn dị dung, dấu mặt, đầu phải hạ chính nhân quân tử.

- Lão hòa thượng nói rất đúng, nhưng không làm vậy thì bao giờ Trung Nguyên mới thu về một mối, bá tánh hưởng cảnh thái bình an nhàn. Lão hòa thượng không nhớ mới đây thôi, vì tranh đoạt ngai vị thiên hạ đệ nhất kiếm chủ mà Vô Danh Kiếm Phái phải nhà tan cửa nát. Nghĩ đến Vô Danh Kiếm Chủ Vô Cát Vũ, ta chẳng thể ngồi yên để giang hồ máu chảy thành sông, thân chết thành núi.

Thiên Nhất thiên sư giả tăng hần, rồi lần mấy ngón tay lên râu chuôi hạt đen tuyền:

- Tại hạ đã hết lời, và nhất nhất muốn cung thỉnh hòa thượng về cấm cung.

Dứt lời Thiên Nhất thiên sư giả vỗ tay ba cái. Ba cái vỗ tay đó trông thật là tầm thường nhưng âm thanh phát ra như sấm nổ âm âm.

Thiên Nhất thiên sư giả sau ba lần vỗ tay, lớn giọng ra lệnh bắt cần Thiên Nhất thiên sư có đồng ý hay không:

- Cung nghinh đại hòa thượng về cung cấm.

Sau mệnh lệnh của Thiên Nhất thiên sư giả, lập tức có bốn cung nữ xuất hiện, khiêng một chiếc kiệu sơn son thếp vàng. Cả bốn cung nữ đều vận trang phục bạch y bằng tơ trong suốt, dưới ánh nắng nhàn nhạt, vẫn thấy những đường nét khêu gợi của họ.

Cả bốn ả cung nữ di chuyển gót sen nhẹ nhàng tiến về phía Thiên Nhất thiên sư.

Thiên Nhất thiên sư lần râu chuôi hạt:

- A di đà Phật... Các hạ đã bức ép bản tăng phải đại khai sát giới.

Dứt lời Thiên Nhất thiên sư lấy luôn một luồng chân khí, lồng ngực căng phồng, tưởng chừng cả tấm áo cà sa của lão hòa thượng cũng đột ngột căng cứng ra. Lão tăng ngửa mặt, dùng thuật Sư Tử Hống tuyệt pháp khí âm của nhà Phật. Từ trong cuống họng của Thiên Nhất thiên sư, âm thanh ôn tồn phát ra, và lập tức hội tụ thành những tiếng sấm ùng ùng vỗ thẳng xuống Thiên Nhất thiên sư giả.

Tuyệt pháp khí âm Sư Tử Hống là lối xuất khí tạo âm công, nếu ai công lực non kém sẽ bị khí âm đó công phá nội lực, mà mất cả thân trí.

Ngược lại, mỗi lần thi triển thuật phát khí âm Sư Tử Hống vị trụ trì Thiếu Lâm, Thiên Nhất thiên sư cũng bị hao tổn chân nguyên không ít.

Lần này biết mình đã đối mặt với một cao thủ rất lợi hại, và chưa hề biết đặng võ công nội khí của đối phương như thế nào, Thiên Nhất thiên sư đã dụng đến chín phần nội khí

chân ngươn, quyết một lần xuất công tuyệt pháp Sư Tử Hống bắt gã Thiên Nhất thiền sư giả phải cúi đầu trước oai lực tu vi võ học của Phật gia.

Tiếng âm thanh Sư Tử Hống âm âm như sấm động, nhưng Thiên Nhất thiền sư giả vẫn thản nhiên lắc nhẹ chiếc chuông vàng trên tay mình:

- Bong... Bong... Bong...

Âm thanh từ chuông vàng ban đầu phát ra nhỏ nhẹ, nhưng càng về sau càng thánh thót và chẳng mấy chốc đã lấn áp hoàn toàn tiếng hống sư tử của Thiên Nhất thiền sư. Điều hoàn toàn không thể nào ngờ đợi là âm khí Đoạt Hồn Chung vừa công phá tuyệt học Phật gia vừa bảo vệ cho Thiên Nhất thiền sư giả và cả bốn ả cung nữ bình chân như vại.

Ngược lại, Thiên Nhất thiền sư sau khi thi triển tuyệt học Phật gia Sư Tử Hống, bị tiếng khánh chuông phá vỡ, thì cảm nhận đầu óc tối sầm lại. Bên tai vang lên những tiếng bong bong, và mỗi lần tiếng bong đó dội vào thính nhĩ thì chẳng khác nào một quả búa, khổng lồ nện vào đầu lão hòa thượng.

Thiên Nhất thiền sư giả nhận ra sắc diện của lão hòa thượng thay đổi không ngừng, cười khẩy một tiếng nói:

- Lão hòa thượng hãy chiều theo ý của ta về an dưỡng tại cấm cung.

Vừa nói Thiên Nhất thiền sư giả lắc nhẹ cổ tay, một đạo thanh quang sáng ngời phát xuất từ đáy chuông và bắn thẳng vào đại huyệt của lão hòa thượng.

- Cạch

Trúng đạo sát quang của Đoạt Hồn chung, Thiên Nhất thiền sư thối lui luôn ba bộ. ý lão hòa thượng tính tự đoạn kinh mạch mà chết, nhưng ý niệm đó chậm hơn đạo thanh quang một chớp mắt. Thiên Nhất thiền sư cảm thấy chân khí của mình nhanh chóng tản mát chẳng khác nào giọt nước tan trong biển cả mênh mông.

Lão hòa thượng thất sắc, ngồi luôn xuống đất vận dụng Dịch Chân Kinh vận công chuyển hóa nội ngươn, phục hồi chân khí nhưng bốn ả cung nữ đã thả gót bước đến cạnh.

Một trong bốn ả cung nữ đó, thoát cách không điểm chỉ vào huyệt Linh đài của Thiên Nhất thiền sư, rồi cùng với ba ả kia nhắc vị đại trụ trì Thiếu Lâm đưa vào trong kiệu.

oOo

Tại Thiên Sơn, tọa lạc trên quang độ trấn...

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh cùng với hai đại đồ đệ là Thi San Hào và Trần Nhụy Nhầm đang rào bước ngắm những đóa hoa đào đang chớm nở.

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh đứng giữa vườn hoa anh đào, đảo mắt nhìn qua bốn phía, rồi quay lại nói với Thi San hào và Trần Nhụy Nhầm:

- Hai người từ lâu đã hàm thụ võ công của ta, hôm nay ta muốn hai người dùng tuyệt học lật hết những đóa hoa sâu trên những cành đào này.

Thi San Hào cùng với sư muội Trần Nhụy Nhầm liền ôm quyền cúi đầu:

- Đệ tử tuân lệnh sư phụ.

Cả hai nhanh như con cắt phối hợp với nhau kết thành một cơn lốc thấy bóng mà không thấy hình. Con lốc ấy vùn vụt lướt trên những ngọn đào và chỉ không đầy hai tách trà, họ đã trụ thân trở lại.

Dưới gốc những cây hoa anh đào là những đóa nụ bị sâu đục.

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh gật đầu:

- Thân pháp của hai người đã tụ thành hỏa hầu, nếu sau này ra mặt giang hồ, ít ai bì kịp. Thiên Sơn phái về sau sẽ do hai người lãnh phần chủ đạo mà dụng võ, phát dương quang đại.

Trần Nhụy Nhầm liếc mắt nhìn trộm Thi San Hào rồi mỉm cười.

Cái liếc mắt của nàng không qua được cặp mắt tinh tường của Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh. Hoàng lão mỉm cười:

- Sư phụ nghĩ, nếu hai người hợp nhất được tâm thức trở thành cặp uyên ương thì võ đạo thiên sơn với thần công vô ảnh chương sẽ vô cùng lợi hại.

Thi San Hào chớp mắt:

- Sư phụ đã tận tình chỉ dạy cho chúng con, nếu bước ra giang hồ nhất định chúng con sẽ phát dương quang đại để thiên hạ nhất đều tôn bái sư phụ là bậc cao tổ trong võ lâm.

Thi San Hào vừa dứt câu thì đã có tiếng niệm Phật vang lên:

- A di đà Phật...

Tiếng Phật hiệu đó lồng lộng dội đến tai Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, nhưng bóng cà sa thì còn cách ngoài hai mươi trượng.

Thấy bóng Thiên Nhất thiên sư, Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh liền giữ hai ống tay áo trường bào rồi ôm quyền hướng về bóng cà sa:

- Lão hòa thượng quang lâm, Hoàng Kỳ Anh không biết nên thất kính... Thất kính.

Hoàng Kỳ Anh vừa khom mình, thì Thiên Nhất thiên sư đã hiện ra trước mặt, và cùng ôm quyền vái lạy:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai

- Lão hòa thượng hôm nay ngao du nhã hứng, ghé qua Thiên Sơn phái chắc muốn cùng Hoàng mỗ đánh qua vài ván cờ.

Thiên Nhất thiên sư quay sang nhìn Thi San Hào và Trần Nhụy Nhầm:

- Hoàng thí chủ có hai đệ tử thật là khí cốt hơn người. Bần đạo đứng xa thấy hai người dụng công phu Vô ảnh Chương của Thiên Sơn tước hoa sâu mà lòng kính phục vô cùng.

Hoàng Kỳ Anh bật cười ha hả:

- Đại sư đừng khách sáo... Đừng khách sáo... Võ học thô thiển của Hoàng mỗ làm sao sánh bằng Phật học của Thiếu Lâm, chẳng qua hai đồ đệ chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Thiên Nhất thiên sư mỉm cười:

- Hoàng thí chủ cũng không bỏ được tính khách sáo năm nào. Bần đạo đã chứng nghiệm võ công khó có ai bì kịp. Quả là dưới tay Hoàng thí chủ thì sắt đã biến thành thép, ngọc được dũa thành báu vật.

Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm nghe vị trụ trì Thiếu Lâm nói mà lòng hả dạ vô cùng. Thi San Hào liền ôm quyền chen vào câu chuyện giữa Thiên Nhất thiền sư và Hoàng Kỳ Anh:

- Đại sư quá khen... Tiểu đệ và sư muội hổ thẹn vô cùng.
- Khiêm tốn... Thiện tai... Thiện tai...

Thiên Nhất thiền sư quay lại Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh:

- Bần tăng chúc mừng cho Hoàng thí chủ có hai đại đồ đệ vừa thông minh, vừa khí phách hơn người. Nhưng tuổi trẻ cũng còn nông nổi, bần tăng tin rằng nhị vị sư đồ đây dưới sự giáo huấn của Hoàng thí chủ sẽặng thành ước nguyện khi ra ngoài giang hồ.

Thiên Nhất thiền sư quay lại Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm:

- Vừa rồi bần tăng thấy nhị vị sư đồ dụng tuyệt thức khinh công quả thật tâm phục vô cùng, tuy nhiên để hàm thụ hết võ công của Thiên Sơn Hoàng lão huynh, chắc còn phải khổ luyện thêm.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nhìn Thiên Nhất thiền sư:

- Lão hòa thượng chắc đã thấy chỗ khuyết của hai đại đồ đệ ?

Thiên Nhất thiền sư chẳng nói mà đưa ngón trỏ chỉ cánh hoa gần bên Thiên Sơn Nhất Lão.

Một đạo khí chỉ từ ngón trỏ thoát ra như một lưỡi dao sắc nhọn cắt luôn đóa hoa đào đẹp nhất trong cành đào đó.

Cánh hoa đào rơi xuống, nhưng chưa chạm đất thì lại bị hút lên chẳng khác nào cánh bướm nhẹ bay là đà rồi đáp vào giữa lòng bàn tay Thiên Nhất thiền sư.

Thiên Nhất thiền sư ngắm đóa hoa anh đào:

- Đây có phải là đóa hoa sâu không?

Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm ngắm đóa hoa:

- Văn sinh và sư muội không thấy sâu trên cánh hoa đó.

Thiên Nhất thiền sư mỉm cười:

- Chính là chỗ khiếm khuyết của nhị vị sư đồ.

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh bật cười khanh khách:

- Cao minh... Cao minh... Thiếu Lâm thiền sư danh bất hư truyền... Hoàng Kỳ Anh này khẩu phục tâm phục.

Thiên Sơn Nhất Lão đón đóa hoa đào, rồi ngắt luôn nhụy hoa, đưa qua Thi San Hào.

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh nói với Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm:

- Hậu sinh không thể nào qua được kẻ đắc đạo. Cả hai đồ đệ dù có khổ luyện cách mấy cũng không bằng thần công của đại sư.

Thi San Hào và Trần Thụy Nhẫn nhìn chăm chăm vào đài hoa anh đào vẫn không thấy có gì lạ.

Hoàng Kỳ Anh lắc đầu:

- Vừa rồi hai đệ tử chỉ dùng thị nhãn mà trở Vô ảnh Chưởng tước hoa sâu, nhưng có những đóa hoa sâu không thể thấy bằng mắt. Muốn tước nó, thì phải nghe. Đại sư ở xa nhưng vẫn nghe được tiếng con sâu trong đài hoa này.

Thi San Hào và Trần Thụy Nhẫn nghe sư phụ nói, bán tín bán nghi Lần đầu tiên cả hai m ới nghe sư phụ nói về lối dụng thính nhĩ tìm mục tiêu.

Thi San Hào liền dùng móng tay tách đài hoa, và quả đúng, bên trong cuốn đài hoa non, một con sâu nhỏ xíu loe ngoe bò lên móng tay của San Hào.

Thi San Hào và Trần Thụy Nhẫn quay nhìn Thiên Nhất thiền sư không chớp mắt. Dưới chân quang của họ. Thiên Nhất thiền sư chẳng khác nào thần nhân từ thượng giới vừa hạ xuống trần gian.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nói:

- Thân tăng Thiếu Lâm ví như sao bắc đẩu trong giang hồ, thì các người đâu thể nào sánh kịp.

Thiên Nhất thiền sư hướng về Hoàng Kỳ Anh chấp tay niệm Phật:

- A di đà Phật... Thiếu Lâm cũng chỉ dám sánh ngang với Thiên Sơn phái của Hoàng thí chủ mà thôi. Nếu không nghĩ như vậy thì bản tăng tuyệt không dám đến chốn này.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh mỉm cười:

- Hoàng mỗ làm sao sánh ngang với đại sư đặng. Trên giang hồ, ngoài Thiếu Lâm bắc đẩu ra thì Thiên Sơn mới được mọi người nghĩ đến.

Thiên Sơn thiền sư lắc đầu:

- Hoàng thí chủ đừng khách sáo... Quả bản tăng đến Thiên Sơn lần này có việc muốn nhờ Hoàng thí chủ.

- Thiếu Lâm phương trượng đại sư thân hành đến Thiên Sơn thì việc khó đến mấy, Hoàng mỗ cũng sẵn sàng giúp đại sư.

Thiên Nhất thiền sư thở dài một tiếng:

- Thiếu Lâm từ trước nay không muốn dính vào bụi giang hồ, nhưng lần này bản tăng phải thân hành, vì bá tánh mà cà sa nhuộm bụi trần đời.

- Đại sư nói như vậy, Hoàng mỗ nghĩ việc đại sư sắp làm rất quan trọng.

- A di đà Phật... Quả đúng như vậy, Hoàng thí chủ còn nhớ đêm dự đại hội minh chọn Vô Thân chương giáo không ?

- Đó là việc của Hắc đạo... Chúng ta không can dự đến, nhưng đêm đó cũng không thành công kia mà.

- Không thành, nhưng bản tăng và Hoàng thí chủ vẫn không biết kẻ phá bình đêm minh chọn Vô Thân chương giáo kia là ai.

- Đại sư muốn ám chỉ người vận trường y màu lam, dùng ám khí đã bại Nhất Vương Hắc Quỷ Vô Thường.

Thiên sư gật đầu:

- Đúng như vậy... Mặc dù hôm đó không biết chân diện mục của y nhưng bản tăng đoán, y chính là Vô Danh Kiếm Chủ Vô Cát Vũ. Và hiện nay, Vô Thần chương giáo đã xuất hiện trên giang hồ, sau khi xuất hiện Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm đã bị kẻ gian đột nhập. Xét về thực lực, kẻ đột nhập được Tàng Kinh Các phải có thể lực kinh hồn, mới dám làm điều đó. Bản tăng mới đến Thiên Sơn thỉnh nguyện Hoàng thí chủ cùng hạ sơn một phen, điều tra xem Vô Thần chương giáo là ai ?

- Việc đó bận lòng đại sư, Hoàng mỗ đâu thể ngồi yên tọa lạc. Huống hồ Vô Thần giáo có thể là một ác ma tái xuất trên giang hồ, Thiên Sơn cũng phải vì chính nghĩa mà giữ giới uy cho giang hồ.

- A di đà Phật... Được Hoàng thí chủ mở lời, nhất định Thiếu Lâm có cơ may đoạt lại nhũng quyển tàng kinh, và giúp bá tánh trừ khử Vô Thần chương giáo, điều tra được thân phận của Vô Thần chương giáo là ai nữa.

- Đại sư quá tin vào Hoàng mỗ... Hoàng mỗ thật áy náy vô cùng.

- A di đà Phật .. Hoàng thí chủ lại khách sáo nữa rồi . Việc hôm nay, bá tánh sẽ không quên công đức của Hoàng thí chủ.

Hoàng Kỳ Anh mỉm cười:

- Công đức đầu thuộc về Thiếu Lâm.

- A di đà Phật... Bản tăng chỉ vì thiên hạ mà thôi, chứ tuyệt nhiên chẳng màng đến danh vọng.

Thi San Hào nhìn Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nhỏ tiếng xen vào:

- Sư phụ và đại sư sắp hạ sơn vì bá tánh, đệ tử bất tài cũng xin sư phụ và đại sư cho theo góp một tay, và học hỏi thêm võ học và kinh nghiệm trên giang hồ.

Thiên Nhất thiên sư gật đầu:

- Hoàng thí chủ chắc chắn cho đệ tử theo chứ ?

- Nếu được đại sư chỉ dẫn.

- Thi sư diệt đây đúng là đóa kỳ hoa trong giang hồ, nếu Hoàng thí chủ có nhã ý thì lão hòa thượng này cũng cố vun đắp cho Thi sư diệt trở thành người văn võ song toàn.

Thi San Hào liền quì mọp xuống chân Thiên Nhất thiên sư và Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

- Đệ tử đa tạ tấm lòng của sư phụ và đại sư.

Trần Thụy Nhẫn cũng vội vả xin:

- Đại ca được sư phụ cho hạ sơn theo, đệ tử cũng xin theo.

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh gật đầu luôn:

- Thi San Hào hạ sơn cùng sư phụ, thì tất nhiên con cũng được đi.

Trần Thụy Nhắm mừng quá, hành động như một cô bé được cho ăn, vô tình nắm tay Thiên Nhất thiền sư:

- Đại sư cho Thụy Nhắm xuống núi với nghe.

Thiên Nhất thiền sư gật đầu:

- Hoàng lão huynh có ý như vậy, bản tăng thật không biết dùng lời gì để tỏ lòng cảm kích Thiên Sơn Hoàng lão thí chủ.

Thụy Nhắm quay sang Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh:

- Sư phụ... chúng ta xuống núi ngay bây giờ chứ ?

- Việc xuống núi còn tùy vào đại sư.

- A di đà Phật... Bản tăng đã cho các đệ tử dò thám trước rồi. Chúng ta đi ngay lúc này cũng được. Có lẽ những bang chúng Cái Bang đang chờ lão nạp và Hoàng thí chủ.

Hoàng Kỳ Anh gật đầu:

- Cái Bang cũng tham gia nữa à ?

- Trương bang chủ cũng đã hiệu triệu bang chúng tham gia vào công việc đại nghĩa.

- Không có đại sư thông báo, Thiên Sơn phái sau việc này chắc bị đồng đạo trách móc là kẻ bàng quang.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh quay lại Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm:

- Hai người vào chuẩn bị tư trang, chúng ta xuống núi cùng với đại sư.

Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm vội vã ôm quyền nói:

- Đệ tử tuân lệnh sư phụ.

Cả hai quay lưng vội vã quay trở lại tòa đại sảnh Sơn phái, khi họ quay lưng cũng vừa lúc Thiên Nhất thiền sư mỉm cười, một nụ cười vô cùng bí ẩn, không thể nào đoán được ý nghĩa.

o0o

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh, cùng Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm đi cùng với Thiên Nhất thiền sư xuống núi Thiên sơn. Họ vừa rời khỏi Thiên Sơn thì đã chạm mặt bang chủ Cái Bang Trương Khuất Sanh.

Trương Khuất Sanh vận trang y bang chủ Cái Bang có đính hai chiếc túi vàng trước ngực, tiến về phía Thiên Nhất thiền sư và Thiên Sơn Nhất Lão.

Trương Khuất Sanh ôm quyền:

- Trương mỗ bái kiến nhị vị chưong môn.

Hoàng Kỳ Anh thấy Trương Khuất Sanh chào mình bằng đại lễ cũng đáp lại.

Thiên Nhất thiền sư thì chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Trương bang chủ chắc đã có tin gì mới.

Trương Khuất Sanh gật đầu:

- Đại sư... Các bang chúng Cái Bang vừa thông báo, hình như trong Nhất Dạ đế vương cung có bí mật liên quan đến Vô Thân chương giáo.

Thiên Nhất thiên sư quay sang Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh:

- Hoàng thí chủ... Bần tăng cũng nghi ngờ trong Nhất Dạ đế vương cung có liên quan tới Vô Thân chương giáo. Và sự nghi ngờ của bần tăng đúng là sự thật.

Hoàng Kỳ Anh hỏi Trương Khuất Sanh:

- Các bang chúng Cái Bang đã báo cáo những gì với Trương bang chủ.

- Các bang chúng của Cái Bang chỉ mới nghi ngờ thôi. Nhưng thấy những nhân vật có hành tung lạ thường ra vào Nhất Dạ đế vương cung. Trong những nhân vật đó có cả Tam Vương U Linh cốc.

Hoàng Kỳ Anh nheo mày:

- Có Tam Vương U Linh cốc vào Nhất Dạ đế vương cung, thì dứt khoát chốn đó có liên quan với Vô Thân chương giáo rồi.

- Trương mõ cũng nghĩ như vậy.

Thiên Nhất thiên sư hỏi Trương Khuất Sanh:

- Chủ nhân Nhất Dạ đế vương cung là ai ?

- Đại sư tịnh tu trong Thiếu Lâm chắc không biết người này. Y thị là một ma nữ thâm tặc trước đây có tên là Cát Thi Khả Diễm.

Hoàng Kỳ Anh lảm nhảm nói lại:

- Cát Thi Khả Diễm... Ma nữ này, Hoàng mõ có nghe tiếng. Thị chính là chủ nhân kỹ viện lâu Thiên Đăng.

- Đúng như vậy... Cát Thi Kha Diễm đã bỏ kỹ viện lâu Thiên Đăng, kết hợp với Dạ Diệp cung nữ Lâm ý Tinh khếch trương Nhất Dạ đế vương cung. Nhất Dạ đế vương cung so sánh với Thiên Đăng kỹ viện lâu, nguy nga tráng lệ hơn gấp bội phần.

Thi San Hào chen vào:

- Sư phụ... Để con đột nhập vào Nhất Dạ đế vương cung xem bọn ma đầu giở trò gì trong đó, sẽ quay trở ra báo với sư phụ và đại sư.

Trương Khuất Sanh ngắm nhìn Thi San Hào:

- Thiếu hiệp vào Nhất Dạ đế vương cung cũng tiện hơn đại sư và chương môn Hoàng Kỳ Anh.

Thiên Nhất thiên sư gật đầu:

- Sư điệt hãy cẩn thận.

Trần Thụy Nhâm xen vào nói với Hoàng lão:

- Sư phụ... cho con cùng đi với đại ca.

Thi San Hào nheo mày, lắc đầu:

- Không được đâu... vào trong Nhất Dạ đế vương cung rất bất tiện cho sư muội.
- Tại sao bất tiện chứ ?
- Sư muội nên hiểu Nhất Dạ đế vương cung là một kỹ viện... Sư muội vào đó thật là khó.

Trần Thụy Nhậm liếc xéo Thi San Hào:

- Kỹ viện đại ca được vào lập công đầu, còn muội thì đứng ngoài hả. Hay đại ca tính vào kỹ viện nhằm mục đích khác nữa.
- Không có đâu... Sư muội đừng hiểu lầm đại ca.
- Nếu đại ca không muốn sư muội hiểu lầm, thì vào kỹ viện nhất định phải có sư muội đi cùng.

Trương Khuất Sanh nhìn Thi San Hào và Trần Thụy Nhậm rồi quay sang Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh:

- Hoàng trưởng lão quyết định thôi...

Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh mỉm cười:

- Hoàng mỗ cho Nhậm nhi hạ sơn lần này cũng có ý cho Nhậm nhi cùng đi với San Hào để chúng hiểu nhau, sau này kết thành đôi uyên ương trong giang hồ. Nhậm nhi đi cùng với San Hào vào Nhất Dạ đế vương cung có bất lợi cho Nhậm nhi một chút, nhưng cũng không sao. Bởi bên cạnh Nhậm nhi có San Hào.

Trần Thụy Nhậm mừng quá, nói luôn:

- Sư phụ anh minh... Đại ca còn nói gì nữa không ?
- Có lệnh của sư phụ, đại ca đâu có lời gì nữa, chẳng qua đại ca chỉ lo cho sư muội thôi.
- Xí... Đại ca lo cho sư muội hay chỉ muốn vào Nhất Dạ đế vương cung một mình để dễ bề...
- Sư muội đừng hiểu lầm đại ca

Thiên Nhất thiên sư nhìn Trần Thụy Nhậm:

- A di đà Phật... Cốt cách của San Hào, bản tạng nhìn bề ngoài cũng thấu hiểu bên trong là kẻ chính nhân quân tử. Bản tạng có thể bảo chứng cho cốt cách đó.

Trần Thụy Nhậm phụng phịu:

- Đại sư bình vực cho đại ca tiểu nữ. Nhưng có tiểu nữ đi cạnh, dù trong Nhất Dạ đế vương cung có gì gì đi nữa nhất định đại ca cũng không làm gì được đâu.

Hoàng Kỳ Anh lắc đầu:

- Thôi... Đừng cãi vả nữa... Hai người hãy nhanh chóng lên đường rồi trở về ngay. Nhớ cẩn thận đừng quá tự thị bất cẩn. Sư phụ báo cho hai con biết Tam Vương U Linh môn không phải hạng cao thủ tầm thường đâu.

Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm ôm quyền hướng về Thiên Nhất thiên sư và Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh:

- Chúng con sẽ cẩn thận.

Trương Khuất Sanh chen vào một câu hài hước:

- San Hào và Thụy Nhắm đã thân tình với nhau, cách tốt nhất không để Tam Vương U Linh môn nghi ngờ thì cứ đóng vai phụ phụ.

Thụy Nhắm liếc xéo San Hào rồi hướng về Trương Khuất Sanh:

- Đa tạ lời chỉ giáo của Trương bang chủ.

San Hào và Thụy Nhắm song hành phi thân đi. Hoàng Kỳ Anh và Thiên Nhất thiên sư nhìn theo cho đến khi bóng của họ khuất dạng.

Thiên Nhất thiên sư khen tặng Hoàng Kỳ Anh:

- Thiên Sơn lão huynh có hai đệ tử hơn người

Hoàng Kỳ Anh nghe lời khen tặng đó, mở lòng mở dạ, chực quay lại nói một câu khách sáo cảm tạ Thiên Nhất thiên sư Nhưng vừa chực ôm quyền đã nghe huyết linh đài mình rất buốt.

Hoàng Kỳ Anh giật mình, chực vận khí hóa giải lối bế khí đạo thì nhận tiếp huyết thận du cũng rất bỏng, khí lực thoáng chốc tản mất, ngưng trệ không thể nào vận công được, đồng thời tay chân cũng bất động.

Hoàng Kỳ Anh trợn mắt:

- Lão hòa thượng sao lại điểm huyết Hoàng mỗ?

Thiên Nhất thiên sư bật cười khanh khách. Tiếng cười chát chúa, biểu lộ một nội khí vô cùng hùng hậu, khiến cho Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh phải nheo mày, da ốc nổi lên khắp toàn thân.

Thiên Nhất thiên sư cắt ngang tràng cười đó, vuốt tay lên mặt.

Một bộ mặt chỉ có mắt mà không mũi, không miệng hiện ra trước mắt Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

Hoàng Kỳ Anh lẩm bẩm:

- Vô Thân chương giáo.

- Đúng là tại hạ... Thuật dị dung của tại hạ trên giang hồ chắc không ai bì kịp chứ.

- Vô Thân chương giáo người giỏi thủ đoạn này nhằm mục đích gì.

- Tại hạ thỉnh nguyện Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng chương môn đến cấm cung hội ngộ cùng Thiên Nhất hòa thượng.

Vô Thân chương giáo vỗ tay ba tiếng rồi ra lệnh:

- Cung nghinh Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh về cấm cung.

Ngay lập tức bốn ả cung nữ khiêng kiệu lại xuất hiện, và họ chẳng phải nhọc công gì khi khiêng Hoàng Kỳ Anh bỏ lên kiệu. Và chỉ trong chớp mắt đã khuất dạng hẳn cùng với chiếc kiệu có Hoàng lão.

Vô Thân chương giáo nhìn lại Trương Khuất Sanh:

- Lão hành động khá lắm.

- Thuộc hạ chỉ hành động theo lệnh chương giáo mà thôi. Không có chương giáo thuộc hạ chẳng làm nên việc gì.

- Tốt... Tốt lắm... Thế bang chúng Cái Bang đã tìm ra tông tích Cát Nhược và Bạch Hạc tiên cô chưa ?

Trương Khuất Sanh quì mọp xuống đất:

- Chương giáo minh thứ... Chương giáo tha tội. Trương Khuất Sanh này thật vô dụng...

- Ngươi hãy đứng lên đi. Nếu phát hiện được tung tích của Cát Nhược, nhất thiết phải báo ngay cho bổn tọa, tuyệt đối không được giết y.

- Tuân lệnh chương giáo... Nhất định thuộc hạ sẽ đốc thúc toàn thể bang chúng tìm ra tông tích tên tiểu tử đó.

- Tốt lắm !

Vô Thân chương giáo suy nghĩ một lúc rồi mới ra tiếp mệnh lệnh cho Trương Khuất Sanh.

- Trường hợp gặp được Cát Nhược mà không kịp thông báo cho bổn tọa. Trương tổng quản phải dụng mưu lấy bằng được mật của y.

- Thuộc hạ hiểu

Vô Thân chương giáo gật đầu, tỏ ra hài lòng với sự tuân phục của bang chủ Cái Bang Trương Khuất Sanh.

- Mật của Cát Nhược chính là nội đơn nguyên khí của Giao long sắp hóa rồng. Có được nội đơn đó, bổn tọa sẽ tụ thành sở học, lúc đó Trương tổng quản sẽ có dạng tất cả mọi thứ trên giang hồ.

- Thuộc hạ chỉ mong muốn phục vụ chương giáo mà thôi, tuyệt nhiên không đòi hỏi gì. Mong chương giáo tụ thành sở học, Cái bang sẽ nhờ công đức của người mà cao mặt với thiên hạ.

- Bổn tọa không quên Trương tổng quản đã nhọc sức vì bổn tọa đâu

- Đa tạ chương giáo

Trương Khuất Sanh chực quì xuống lạy một lần nữa, nhưng Vô Thân chương giáo đã cản y lại :

- Ngươi khỏi phải đa lễ... Bổn tọa đi đây.

- Chương giáo vạn an... Phúc đức trên thiên hạ.

oOo